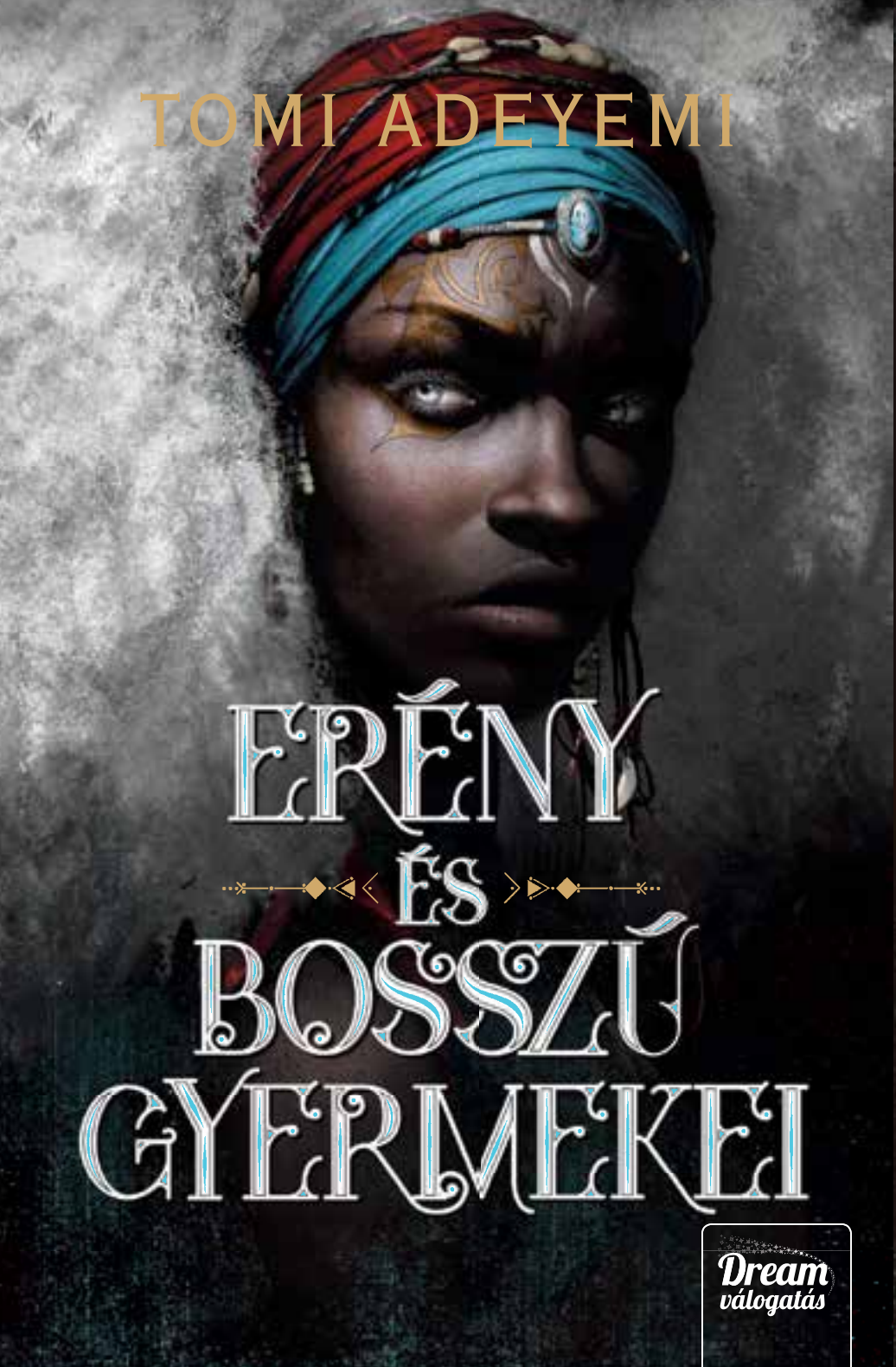

TOMI ADEYEMI

ERÉNY
...✕...◆◀◁ ÉS ▶▷◆...✕...
BOSSZÚ
GYERMEKEI

Dream
válogatás

A MÁGIA VISSZATÉRT,
DE A HARCNAK MÉG NINCS VÉGE.
VAJON A HŰSÉG ÉS A SZERELEM
KIÁLLJA A KEGYETLEN PRÓBÁT?

Vérre menő versenyfutás után, szívszorító veszteségek árán Zélie-nek és Amarinak sikerült visszahoznia a mágiát Orisa földjére. Azonban hamar fény derül rá, hogy a szertartás a vártnál félelmetesebb erőket szabadított fel, és nemcsak a mágusok képességeit adta vissza, de a nemesség egy részének varázserejét is feltámasztotta – a harcnak tehát közel sem értek a végére.

Zélie – miután szerelme elárulta őt, és emiatt elveszítette azt, aki a legfontosabb volt az életében – küzd a gyásszal és dühvel, mely belülről emészti, de továbbra is bármit megtenne, hogy megvédje mágustársait a zsarnokság dühétől. A csata azonban félelmetesen nagynak és veszélyesnek ígérkezik a királyi udvar és a hadsereg ellen. Zélie-éknek az istenek segítségét kell kérniük, és jobban össze kell fogniuk, mint valaha, ha győzni akarnak – a lánynak pedig először is gyógyírt kell találnia sebzett szívére, amiben segítségére lehet egy kívülről kemény, ám belülről szenvedélyes és érzelmes martalóc.

Vajon sikerül végül egyesíteni Orisát? Vagy még több veszteség éri a mágusokat, és a világuk menthetetlenül széthullik?

TOMI ADEYEMI

nigériai-amerikai szerző, a Vér és csont gyermekei írója a The New York Times sikerlistájának első helyezettje. Miután a Harvard egyetemen jeles eredménnyel diplomázott angol irodalomból, a braziliai Salvadorban tanulmányozta ösztöndíjjal Nyugat-Afrika mitológiáját, vallását és kultúráját. Ha épp nem ír regényt vagy nem néz BTS-videókat, akkor a blogját vezeti, és kreatív írást tanít weboldalán. A kaliforniai San Diegóban él.

Ez a könyv az Orisa legendája-sorozat második része.

TUDJ MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.tomiadeyemi.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Erőteljes, lebilincselő, kemény. Adeyemi kivételes tehetség.”

KIRKUS REVIEWS

„Adeyemi Orisa-trilógiájának izgalmas második kötete megemeli a tétet, bővíti a mitológiát. És miközben magasztalja az egységet, lefesti a bosszúállás és a gyűlölködés hiábavalóságát... Akciókban bővelkedő, színpompás, megragadó mese, döbbenetes fordulattal lezárva.”

PUBLISHER'S WEEKLY

„Az írás drámai szenvedélye változatlan. Azok az olvasók, akiknek tetszett Orisa körmönfontan cselszövő és bonyolult birodalma, örülni fognak a lenyűgöző folytatásnak.”

HORN BOOK

„Adeyemi a képzelet gazdag forrásából merítve gyúrja egybe a nyugat-afrikai mitológiát a mienket tükröző, kitalált világgal.”

THE ATLANTIC

„Adeyemi eredetisége a színtiszta fekete szereposztás, az igazságért vívott harc sokatmondó hangsúlyozása, a bonyolult jellemű hősnő, aki népének megmentője, és olyan mágia, amely az örökségnek és az ősiségnek köszönheti erejét.”

BOOKLIST

„Úgy megváltoztat, hogy te is fellázadsz, és követeled majd a saját mágiádat!”

DHONIELLE CLAYTON, A NEW YORK
TIMES BESTSELLERLISTÁS SZERZŐJE

Dream
válogatás

TOMI ADEYEMI

ERÉNY
— ♦ — < — ♦ — > — ♦ —
ÉS
BOSSZÚ
GYERMEKEI

részlet

1. FEJEZET

ZÉLIE

PRÓBÁLOK NEM GONDOLNI RÁ.

De ha mégis, a hullámokat hallom.

Baba velem volt, amikor először hallottam őket.

Amikor először éreztem őket.

Úgy szóltak hozzám, akár egy altató, vezettek minket az erdei ösvényről a tenger felé. Óceáni szellő borzolta hajam laza gyűrűit. Napsugarak hullottak be a ritkuló levelek között.

Nem tudtam, mit találunk, milyen csodát rejt az altató. Annyit tudtam, hogy el kell jutnom odáig. Olyan volt, mintha a lelkem egy elveszett része lenne ott, azokban a hullámokban.

Mikor végre megláttuk, kicsi kezem kicsúszott Babáéból, és eltátottam a számat a megilletődéstől, mert varázslat volt abban a vízben.

Az első varázslat, amelyet éreztem azóta, hogy a király emberei megölték a Mamát.

– *Zélie rora o!* – kiáltott utánam Baba, ahogy sodródtam a hullámok felé. Megborzongtam, amikor a tajték átcsapott a lábujjaimon. Az ibadani tavak mindig olyan hidegek voltak. Ám az a víz meleg volt, mint Mama rizsének illata. Mint a mosolya izzása. Baba követett, és a fejét hátraszegve felnézett az égre.

Olyan volt, mintha képes lenne megízlelni a napot.

Akkor megragadta a kezemet, összekulcsolta bekötözött ujjait az enyéimmal, és a szemembe nézett. Akkor jöttem rá,

hogya Mama el is ment, azért mi még itt vagyunk egymásnak.

Képesek leszünk életben maradni.

De most...

Kinyitom a szemem, látom a hidegszürke eget a jimetai sziklaszirtek fölött, amelyeket bömbölve ostromol az óceán. Nem maradhatok a múltban.

Nem tarthatom életben az apámat.

Szüntelenül kísért a szertartás, amely Baba életét követelte, miközben előkészítem a végső nyugalomra. Szívem ólomnehéz a kínoktól, amelyeket az apámnak el kellett viselnie, az áldozatoktól, amelyeket vállalt, hogy visszahozhassam a mágiát a világba.

– Semmi baj. – Bátyám, Tzain, mellettem áll, és nyújtja a kezét. Sötétbarna bőrén a serkedő szakáll árnyéka majdnem eltakarja, milyen görcsösen összeszorítja a fogsorát.

Egymás kezébe kapaszkodunk. A szelíd permetzázorrá, a zápor felhőszakadássá erősödik, amely bőrig átáztat. Mintha még az istenek is gyászolnának.

Ne haragudj!, mondom Baba szellemének. Bár az élő apámnak mondhatnám! Húzzuk a kötelet, amely a jimetai sziklás parthoz erősíti a koporsót, és nem értem, miként képzelhettem, hogy az egyik szülőm temetése felkészít majd a másik elvesztésére. Kezemet most is megremegtetik a kimondatlanul maradt szavak. Torkom fáj a visszafojtott jajgatástól. Némán könnyezve nyúlok a korsóért, amelyben a temetési olajunk maradékát tartjuk.

– Óvatosan! – figyelmeztet Tzain, mert annyira reszket a kezem, hogy néhány csepp kicsordul a korsóból. Három héting csereberéltünk, hogy annyi olajunk legyen, amennyivel átíthatjuk Baba koporsóját. A gyűrűző folyadék az aranynál is drágább nekem. Átható szaga csípi az orromat, amikor rátöltöm az utolsó cseppeket a temetési fáklyára. Könnyek patakanak Tzain arcán, miközben összecsapja a kovát és az acélt. Mivel nincs felesleges időnk, gondolatban már fogalmazom

az *ibùkúnt*, a különleges áldást, amellyel az Arató búcsúztatja a holtakat.

– *Az istenektől jön az élet ajándéka – suttogom joruba nyelven. – Annak az ajándéknak az istenekhez kell visszatérnie. – Különösen hangzik a számból a varázsigé. Pár hét híján tizenegy év óta egy Aratónak sem volt elég mágiája az ibùkúnhoz. – Bèèni ààyé tàbí ikú kò le yà wà. Bèèni àyè tàbí òrun kò le sin wà nítorí èyin lè ngbé inú ù mi. Èyin la ó máa rí...*

Abban a pillanatban, ahogy a mágia lélegezni kezd a bőröm alatt, a torkomon akad a szó. Kezemet bíborszín fénnyel vonja be az asé, az isteni erő, amely szent ajándékainkat táplálja. Nem éreztem forróságát a szertartás óta, amely visszahozta Orisába a mágiát. Amióta Baba szelleme végigszáguлдott ereimen.

Megtántorodok a bennem gyöngyöző mágiától. A lábam elzsibbad. A mágia a múltamhoz bilincsel, és akárhogy küzdök, a mélybe ránt...

„Ne!” A szentély falai visszaverik a kiáltást. Testem a kőpadlóhoz csapódik. Baba mellém zuhan, mereven, akár egy halott.

Ugornék, hogy védjem, de a szeme üvegesen, fagyottan mered rám. Nyílhegy ütötte át a mellét.

Vér áztatja rongyos ruháját...

– Zél, figyelj már!

Tzain a fáklya után vetődik, amely kihullott a kezemből. Gyors, de nem eléggé. Az ágaskodó hullámok eloltják a tüzet.

Tzain próbálja újragyújtani, de a szikrák kialszanak. Összeszerándulok, amikor belevágja a használhatatlan fadarabot a homokba.

– Akkor most mit csinálunk?

Lógotom a fejem. De jó lenne, ha tudnék válaszolni! A káoszba hanyatló királyságban hetekbe telhet, hogy olajhoz jusunk. A zavargások közepette, az élelmiszerhiányban még egy vacak zsák rizst is nehéz beszerezni.

A lelkifurdalás rám zárul, mint a koporsó, becsuk a tévedéseim kriptájába. Ez talán jel, hogy nem vagyok méltó eltemetni Babát.

Hiszen miattam halt meg.

– Bocs – sóhajtja Tzain, és az orrnyergét masszírozza.

– Ne mentegetőzz! – A torkom összeszorul. – Az egész az én hibám.

– Zél...

– Bár sose nyúltam volna ahhoz a pergamenhez! Bár sose szereztem volna tudomást a szertartásról!

– Nem a te hibád – torkol le Tzain. – Baba az életét adta azért, hogy visszahozhasd a mágiát.

Épp ez a probléma. Fázósan átfogom magamat. Azért akartam mágiát, hogy Babának ne essen baja. Annyit értem el, hogy idejekorán lelte halálát. Mit érek ezzel az összes hatalommal, ha nem védhetem meg azokat, akiket szeretek?

Mi a jó a mágiában, ha nem hozhatom vele vissza Babát?

– Ha nem hagyod abba most azonnal az önostorozást, akkor sose hagyod abba, úgyhogy legalább *miattam* ne csináld! – Tzain megragadja a vállamat, és a tekintetében meglátom apám barna szemét, amely akkor is megbocsát, ha nem kelle-ne. – Mostantól ketten vagyunk, csak egymásra támaszkodhatunk!

Fújok egyet, letörlöm a könnyeimet. Tzain magához ölel. Még bőrig ázott állapotban is melegít az ölelése. Úgy dörgöli a gerincemet az ujjaival, ahogy Baba szokta.

Nézem apám lebegő koporsóját a tengeren, várom a tüzet, amely talán sosem jön. – Ha nem tudjuk elégetni...

– Várjatok! – kiált mögöttünk Amari. Lerohan a vasrámpán a csatahajóból, amelyben a szertartás óta lakunk. Ázott, fehér zubbonyát egy világ választja el az ékes geléktől és kötösöktől, amelyekben orisai királykisasszonyként pompázott. A szövet rátapad rézbarna bőrére, amikor odagázol hozzánk a hullámverésben.

– Tessék. – Tzain felé nyújtja a kapitány lakosztályából elemelt fáklyát, és a saját sovány fejadagjából elvett olajos korsót. Bátyám összevonja a szemöldökét.

– Mi lesz a hajóval?

– Kibírjuk. – Mikor Amari a kezembe nyomja a fáklyát, tekintetem megállapodik a fehér tincsen, amelyet az arcához tapaszt az eső. Azt jelzi, hogy Amari vérében felébredt a mágia. Kíméletlenül emlékeztet arra a sok száz nemesre Orisában, akiknek ugyanilyen fehér tincseik és mágiájuk van.

Elfordulok, mielőtt megláthatná a keserűségemet. Mintha késsel hasogatnának, ha eszembe jut a szertartás, amely felruházta az ajándékkal Amarit, és a fiút, aki összetörte a szívemet.

– Kész vagy? – kérdezi Tzain, és én bólintok, pedig ez nem igaz. Ezúttal, amikor szikrát csihol, leengedem a fáklyát a kötélig. Azonnal tüzet fog.

Megfeszítem az izmaimat. A láng végigrohan az olajba áztatott kötélén Baba koporsója felé. A szívemhez kapok, amikor a koporsó tűzbe borul. Vörösben és narancssárgában ragyog fel a szürkesség.

– *Títí di òdí kejì.* – Tzain a fejét lehajtva mormolja az esküt. Összeszorítom a fogaimat, és követem a példáját.

Títí di òdí kejì.

Amíg át nem megyünk.

Az eskü visszarepít Mama temetésére. Látom, hogyan csapnak ki belőle a lángok. Azokra gondolok, akik talán vele vannak az aláfiában. Mindenkire, aki meghalt, hogy visszahozhassuk a mágiát.

Lekanra, a sêntaróra, aki feláldozta magát, hogy felébreszse az ajándékomat. A barátaimra, Zulajhára és Szalimra, akiket meggyilkoltak, mikor a király katonái lecsaptak az ünnepünkre.

Mama Agbára, a Látóra, aki annak szentelte életét, hogy vigyázzon rám, és Ilorin többi választottjára.

Inanra, a hercegre, akiről azt hittem, hogy szeretem.

Títí di òdí kejì, üzenem szellemeiknek. Az eskü emlékeztet, hogy folytatni kell.

A harcnak még nincs vége.

Még csak most kezdődött.

2. FEJEZET

AMARI

APÁNAK VOLT EGY MONDÁSA, hogy Orisa senkire se vár.

Se emberre.

Se királyra.

Ezzel igazolta minden tettét.

Előttem lángol Baba koporsója, övemét súlyosan húzza a kard, amely átjárta apa szívét. Saran tetemét nem hoztuk el a szentélyből.

Még akkor se bírtam volna megtenni, ha módom lett volna a temetésre.

– Indulnunk kellene – véli Tzain. – Hamarosan megérkezik anyád üzenete.

Pár lépéssel lemaradva baktatok a testvérek mögött, fel a partról a csatahajóra, amelyet elraboltunk, hogy eljussunk a szent templomba. A vashajó az otthonunk, amióta visszahoztuk a mágiát, ám a lemezeibe vésett hómándrucoktól máig kiráz a hideg. Ha meglátom apa régi címerét, nem tudom, sírjak-e vagy üvöltsek. Nem tudom, szabad-e éreznem valamit egyáltalán.

– *Beszállás!*

Visszanézek, hogy mi ez a rikoltás. Családok sorakoznak a rakparton, aranypénzzel fizetnek, hogy felszállhassanak egy kis kereskedőhajóra. A rozsdás fedélzet alatt szorongva menekülnek Orisából, hogy békét találjanak az idegen vizeken túl. Mindegyik beesett arc a lelkifurdalás újabb tűjét döfi a szívem-

be. Miközben én a sebeimet nyalogatom, és gyógyulok, a királyság tovább szenved a zsarnokságát.

Nincs több időm a bujkálásra. El kell foglalnom a helyemet Orisa trónján. Én vagyok az egyetlen, aki elhozhatom a békét: a királynő, aki megjavíthatja, amit apa összetört.

Jól átmelegít a meggyőződés, mire belépek mögöttük a kapitány jéghideg szállására. Ez egyike ama kevés helyiségnek a hajón, amelynél nem használtak magicidet, a különleges ötvözetet, amellyel égették a mágusokat, és semlegesítették a képességeiket. A szobából eltűnt a fényűzés összes kelléke: mindent eladtunk, hogy életben maradhassunk.

Tzain a csupasz ágyon ülve kapargatja fel az utolsó rizsszemeket egy bádogcsésze aljáról. Zélie a fémpadlón hever, félig eltűnve napmacskája arany prémjében. A hatalmas állat keresztbe fekszik Zélie térdén, és nyalogatja az ezüst szempárból hulló könnyeket. Eltépem tőlük a tekintetemet, és a saját hitvány rizsadagoméért nyúlok.

– Tessék – tartom oda Tzainnak a csészét.

– Biztos?

– Túl ideges vagyok az evéshez – mondom. – Valószínűleg úgymint kihányom.

Csak két hete volt, hogy üzentem anyának Lagosba, de úgy rémlik, egy örökkévalóság óta várom a választ. Az ő támogatásával elfoglalhatom Orisa trónját, és végre jóvátehetem apa bűneit. Közös megeremthetjük azt az országot, ahol a mágusoknak nem kell rettegésben élniük. Egyesíthetjük a királyságot, lezárhatjuk a viszályokat, amelyek évszázadok óta mérgezik Orisát.

– Ne izgulj! – Tzain megszorítja a vállamat. – Akármit is mondjon anyád, majd kitalálunk valamit.

Odamegy Zélie-hez. Összeszorul a szívem. Gyűlölöm azt a részemet, amely gyűlölködik, mert ők gazdagabbak nálam. Csak három hete, hogy apám leszúrta Inant, de máris kezdem felejteni a fivérem hangját. Valahányszor megtörténik, összeszorítom a fogamat, hogy ne áruljam el a szenvedést. Talán ha

anya és én ismét találkozunk, végre gyógyulni kezdhet a szívemben tátongó üresség.

– Jön valaki. – Zélie egy árnyalakra mutat a félhomályos folyosón. Megmerevedek, amikor a fénytelenre kopott ajtó nyikkanva kinyílik, és ott áll a hírnökünk. Roën kirázza a vizet fekete hajából, amelynek selymes pászmái hullámos keretbe foglalják szögletes állkapcsát. Sivatagi homokszínű bőrével, ferde szemével a martalóc kirí az orisaiai közül.

– Nailah!

A napmacska hegyezi a fülét. Roën letérdel mellé, vastag csomagot vesz elő a zsákjából. Nailah csaknem feldönti a madzagot bontogató Roënt. Fénylő halak vannak a csomagban. A látvány meglepő módon bágyadt mosolyt csal Zélie arcára.

– Köszönöm – suttogja.

Roën bólint. Annyira belefeledkezik Zélie szemébe, hogy köhécselnem kell, különben talán észre se venne.

– Hát akkor halljuk! – sóhajtom. – Mit mondott?

Roën kinyomja az arcát a nyelvével, és lesüti a szemét. – A várost megtámadták. Azóta se be, se ki.

– Megtámadták? – A szívem összeszorul, mikor elképzelem anyát, ahogy bujkál a palotában. – Hogyan? – Felugrok. – Mikor? Miért?

– Úgy hívják magukat, hogy *Iyika* – magyarázza Roën. – *A Forradalom*. A mágusok megostromolták Lagost, amint viszsza nyerték a hatalmukat. Állítólag egészen a palotáig eljutottak.

A falnak támaszkodom, lecsúszok a rácsos padlóra. Roën ajka tovább mozog, de már nem értem a szavait. Semmit sem hallok.

– A királyné... – erőltetem ki magamból. – Azok... ő...

– Azóta senki se hallott róla. – Roën elfordítja a tekintetét. – Mivel te itt bujkálsz, a nép azt hiszi, hogy a királyi család kihalt.

Tzain felugrik, de én tiltóan felemelem a kezem, hogy maradjon vesztég. Ha csak egy lélegzetet vesz a közelemben, szét esek. Még annál az üres kagylóhéjnál is üresebb leszek, mint

aminek most érzem magam. Másodpercek alatt lett oda minden tervem, minden reményem. Ha anya meghalt...

Irgalmas egek!

Olyan egyedül vagyok, akár az ujjam.

– Mit akar az *Iyika*? – kérdezi Tzain.

– Nehéz pontosan körülírni – feleli Roën. – Erőik csekélyek, de halálosak. Orisában mindenfelé gyilkolják a nemeseiket.

– Tehát a királyi vére vadásznak? – Zélie a homlokát ráncolja. Tekintetünk összekapcsolódik. Alig szóltunk egymáshoz, amióta a szertartás félresikerült. Jó látni, hogy még mindig törődik velem.

– Úgy tűnik. – Roën vállat von. – Ám az *Iyika* miatt a hadsereg úgy vadászik a mágusokra, akár egy kopófalka. Egész falvakat pusztítanak el. Az új tenger nagy úgyszólván szabályosan hadat üzent nekik.

Behunyom a szemem, beletúrok újabban göndör hajamba. Mikor utoljára volt Orisában háború, az Égetők majdnem kiirtották a dinasztiát. Évekkel később apa a Lerohanással vágott vissza. Ha ismét kitör a háború, senki sem lesz biztonságban. A királyság szétesik.

Orisa senkire se vár, Amari.

Apám szellemének hangja visszhangzik a fejemben. Szíven szúrtam a kardommal, hogy megszabadítsam Orisát a zsarnokságától, de most a királyság káoszba süllyed. Nincs idő gyászolni. Nincs idő a könnyeimet törölgetni. Megesküdtem, hogy jobb királynő leszek.

Ha anya már nincs, magamnak kell teljesítenem ezt a fogadalmat.

– Szólni fogok a néphez – határozom el. – Kézbe veszem az irányítást. Helyreállítom a biztonságot, és véget vetek ennek a háborúnak. – Feltápaszkodok, gyászomat eltemetem a terveim alá. – Roën, tudom, hogy bőven el vagyok adósodva nálad, de ha kérhetnék csak még egy kis segítséget...

– Remélem, viccelsz! – Minden együttértés elpárolgott a hangjából. – Felfogod, hogy miután anyáddal nem sikerült

kapcsolatba lépned, továbbra is tartozol nekem annyi arannyal, mint a saját súlyom?

– Neked adtam ezt a hajót! – ordítom.

– A hajót, amiben csöveztek? – Felvonja a szemöldökét. – A hajót, amit én és az embereim kötöttünk el? Családok várnak rám, akik menekülni akarnak a tengeren át. Ez a hajó nem fizetség, ez csak felsrófolja a tartozásodat!

– Ha bejelentem a trónigényemet, hozzáférésem lesz a kincstárhoz – mondom. – Segíts, hogy összehívhassak egy népgyűlést, és duplán megfizetem a tartozásomat! Csak még néhány nap, és az arany a tiéd!

– Egy éjszakád van. – Roën a fejére húzza esőköpenye csuklyáját. – Holnap ez a hajó vitorlát bont. Ha nem tűntök el róla, mentek a tengerbe. Ti nem engedhetitek meg magatoknak a tarifát.

Elé ugrok, de ez nem tartja vissza attól, hogy kicsörtessen az ajtón. A bánat, amelyet magamba akartam fojtani, kitöréssel fenyeget, amikor Roën lépései belevesznek az esőkopogásba.

– Nincs szükségünk rá. – Tzain odajön mellém. – Magadtól is képes vagy elfoglalni a trónt.

– Egyetlen aranyom sincs. Melyik világban hinné el bárki rólam, hogy jogosan követelem a trónt?

Tzain nem felel, csak visszatántorodik, amikor Nailah átfurakodik közöttünk. A napmacska nedves orra a rácsos padlót szimatolja, hátha talál még halat. Az ajándéokra gondolok, amit Roën hozott neki. Zélie-re nézek, de ő a fejét rázza.

– Már nemet mondott.

– Mert én kértem! – Valósággal rávetem magam. – Te meggyőzted, hogy kormányozzon el egy hajót egy mesebeli szigetre a tenger közepén! Arra is rábírhatod, hogy segítsen népgyűlést tartani!

– Máris tartozunk neki – mondja. – Az is szerencse lesz, ha nem egy fejjel megkurtítva hagyjuk el Jimetát.

– Mi esélyünk van a segítsége nélkül? – kérdezem. – Ha Lagos elesett, amikor a mágia visszajött, Orisának majdnem

egy holdnap óta nincs vezetője. Ha nem ragadom most a kezembe az irányítást, sosem foglalhatom el a trónt!

Zélie a tarkóját dörgöli, ujjai ide-oda járnak az új arany jeleken. Az ősrégi szimbólumok a szertartás óta jelentek meg a bőrén; a csigavonalak és a pontok úgy csillámlanak, mintha a legvékonyabb tűvel tetoválták volna őket. Gyönyörűek, Zélie mégis úgy takargatja őket, mint a sebhelyeit. Szégyenkezve.

Mintha a gondolatuk is fájdalmat okozna neki.

– Kérlek, Zélie! – Letérdelek elé. – Meg kell próbálnunk! A katonaság vadászik a mágusokra...

– Nem várhatják el tőlem, hogy örökké hurcoljam népem balsorsát.

Erre a ridegségre nem számítottam, de így sem adom fel.
– Akkor tedd meg Babáért! Tedd meg azért, mert ő az életét adta ezért az ügyért!

Válla megroskad. Behunyja a szemét, mély lélegzetet vesz. Feláll. Szívemről legördül a mázsás kő.

– Semmit sem ígérek.

– Csak próbáld meg! – Ráteszem a tenyeremet a kezére. – Túl sok áldozatot hoztunk már, hogy elveszítsük ezt a harcot.

3. FEJEZET

ZÉLIE

ÉJSZAKAI ESŐ OLDJA LE Jimetáról a nappal terhét, amikor Nailah és én eljövünk a hajóról. Az üvöltő szél a sós víz és az alga illatát hozza. A szűk hajón csak az égő fa és a hamu szagát érezhettem. Nailah mancsai mély nyomokat hagynak a homokon, amikor a deszkás rakpartról letérünk Jimeta útvesztőjébe. Kislógó nagy nyelve harangozik futás közben. Nem emlékszem, utoljára mikor vágtattunk így, a szabad ég alatt a teliholdas éjszakában.

— Ez a beszéd, Nailah! — Szorosan fogom a gyeplőt, ahogy kanyargunk a jimetai zezugos mélyutakban. A toronymagas kőszálak között megbújó házak elsötétednek; a falusiak eloltják a lámpát, takarékoskodnak a drága olajjal. Egy sarkon kifordulva látom, hogy a tengerészek éppen lezárják a deszkából ácsolt lifteket, amelyek fel-le szállítják őket a szirteken. Szemem tágra nyílik, mert meglátok egy új, vörös sziklarajzot egy barlang falán. A holdfényben csillogó, karmazsin festék eltérő nagyságú pontjai egy I betűvé állnak össze.

Úgy hívják magukat, hogy Lyika, jutnak eszembe Roën szavai. A Forradalom. A mágusok megostromolták Lagost, amint visszanyerték a hatalmukat. Állítólag egészen a palotáig eljutottak.

Megfékezem Nailah-t, elképzelem a mágust, aki ezt festette. Roën beszédéből azt szűrtem le, hogy az *Lyika* nem holmi gyűlevész banda.

Sokkal inkább tűntek igazi hadseregnek.

— Nézd, mami!

Ahogy közeledek az összebújó sátrak rongycsomójához, kilép az utcára egy kislány. Fekete porcelánbabát szorít magához; egyedül a baba selyemruhája, festett arca árulja el, hogy a kislány nemesi származású. A gyerek csak egyike az új lakosoknak, akiknek sátrai kétfelől sajtolják szűkebbre Jimeta földútjait. Ahogy bolyong az esőben, azon tűnődöm, milyen élete lehetett korábban. Miféle nyomorúság elől menekült el?

– Még sose láttam napmacskát! – Nailah vaskos szarva felé nyújtja kicsi kezét. Úgy ragyog a szeme, hogy mosolyognom kell, de mikor közelebb jön, meglátom a hajában a fehér csíkot.

Még egy tîtan.

Sért a látvány. Roën jelentése szerint jelenleg a lakosság nyolcadának van varázsereje, és ennek a nyolcadnak körülbelül az egyharmada tîtan.

A szertartás után a nemesek és a katonák között is megjelentek a hajuk fehér csíkjairól felismerhető tîtanok, akik a tíz mágusklán valamelyikéhez hasonló varázshatalommal rendelkeznek. Ám tőlünk eltérően az ő mágiájuk ígészés nélkül is megnyilvánul, és mint Inannál láttam, ez a csiszolatlan tehetség nagyon erős.

Tudom, hogy én hibáztam el valamit a szertartáson, az ébresztette fel a mágiájukat, de akkor is elszorul a torkom, ha meglátom valamelyiket.

Nehéz látni a fehér csíkot, és nem látni őt.

– Likka! – Fején vastag, sárga sállal kirohan az esőbe a gyerek anyja. Megragadja a lánya csuklóját, karján kidagadnak az izmok, amikor észreveszi fehér hajamat.

Csettintek Nailah-nak, és végigvágatok az ösvényen Roën barlangjaig. Annak az asszonynak a gyereke talán máris képes varázsolni, de azért ő utál engem, mert mágus vagyok.

– Odanézzenek! – üdvözlő egy recsegő hang a barlang bejáratánál, ahol Roën bandája tanyázik. Csak a szememet forгатom, amikor hátratulja a fekete álarcot. Harun az, Roën ve-rőembere. Amikor legutóbb találkoztunk, a földre küldtem. Roëntől hallottam, hogy több bordája is eltört. Harun azóta nem közeledett hozzám, de most nem sok jót ígér a pillantása.

– Halljam csak! – Átveti vastag karját a vállamon. – Hogy-hogy idemászott a sárból az én kedvenc férgecském?

Lelököm magamról a karját, előrántom a botomat. – Nincs hangulatom a vicceidhez!

Mosolyog, kimutatja sárga fogait. – Ezek az utcák veszélyesek lehetnek éjszaka. Főleg egy ilyen férregnek.

– Ne merj férregnek szólítani még egyszer!

Sebhelyeim nyilallnak a sértés hallatán, amelyet Saran király késsel vésett a hátamba. Szorosabban markolom a botot, mert újabb martalócok bújnak elő az árnyékból. Mire észbe kapok, öten vannak. Sarokba szorultam.

– Vérdíj van a fejedén, *férreg*. – Harun előrelép, szeme rávillan az újonnan megjelent, arany jelekre. – Mindig gondoltam, hogy jó pénzt kapnék érted, de még én se hittem, hogy így felmehet az árad!

A mosoly lehervad a szájáról. Késpenge villan.

– A lány, aki visszahozta a mágiát. Itt, az orrunk előtt.

Fenyegetőzése felforralja ereimben a mágiát. Asém erősödik, mint viharfelhőben a villám, csak azt várja, hogy felszabadítsa a varázsigé.

De én nem engedek neki, akárhány martalóc bújik is elő. Nem tehetem. A varázslat vette el Babát, árulás lenne most...

– Mi az, mi az?

Roën besétál a jímetail utcáról. A barlang szájánál egy holdsugár eltalálja az arcát. Szétkent vér van az állán. Nem tudom, hogy az övé-e, vagy sem.

Hanyagul megáll, és ravaszul somolyog, de viharszürke szeme szúr, akár a kés.

– Remélem, nem buliztok nélkülem! – mondja. – Tudjátok, milyen féltékeny bírok lenni!

A martalócok köre szétválik, ösztönösen utat adva a főnőknek. Eltátják a szájukat, amikor Roën előhúz egy rugós tőrt, és piszkálni kezdi vele a körmét.

Harun tetőtől talpig végigmér, mielőtt elkullog. Fenyegetésétől keserű lesz a szám. Társai libasorban követik, kettesben hagyva minket.

– Kösz – mondom.

Roën zsebre vágja a kését, és letekint rám. Homlokán elmélyülnek a redők. A fejét csóválja, és int, hogy menjek utána.

– Akármit akarsz is mondani, a válaszom nem.

– Csak hallgass végig! – könyörgök.

Roën gyorsan mozog, igyekeznem kell, hogy lépést tartsak vele. Azt várom, hogy bevezet a tanyájuk mélyébe, de ő kilép a barlang mögötti kanyargós párkányra. Minél magasabbra hágunk, annál szűkebb az ösvény, ám Roënt ez sem lassítja le. A sziklához tapadok, a mélyben fehéren robajlik a tenger.

– Nem ok nélkül caplattam ki az esőben a hajóhoz – mondja Roën. – Úgy látom, elfelejtetted, hogy az embereim nem imádják annyira a mérges pofikádat, mint én.

– Mit dumált ez a Harun? – kérdezem. – Valaki vérdíjat tűzött ki a fejemre?

– *Zitsöl*, visszahoztad a mágiát. Jó sokan fizetnének érte, ha megkaparinthatnának.

Megérkezünk a párkány végébe, Roën kilép egy nagy, vassalt deszkaládába, és int, hogy kövessem. Habozok, a gubancos kötélzetet nézem, amely a magasban rögzíti oda valamihez a hevenyészett csigasort.

– A *Zitsöl* az én hazámban becézés. Arra a lányra mondják, aki ijedezik attól, ami nem árthat neki.

A szememet forgatom, és belépek a nyikorgó ládába. Roën mosolyogva megrántja a kötelet. Egy ellensúly a mélybe zuhan, a láda megremeg, és mi úgy repülünk fel, mint madár az égbe.

A láda kopott széléhez kapok, amikor meglátom a magasból, mekkora a jimetai sáttortábor. A hajóról több tucatot számoltam össze az északi rakpart mentén, de azokon kívül még sok százat vertek fel a sziklás part szélében és hosszában.

A távolban hosszú sor vánszorog, fehér hajú mágusok és sötét hajú kosidánok szállnak be egy szerény hajóba. Nehéz nem érezni a felelősségem, amikor a családok sorra tűnnek el a fedélzet alatt. Nem bírom elhinni, hogy a mágia visszahozásával elszabadított káosz máris ilyen sok orisait űzött el a hazájából.

– Ne pazarold az idődet arra, hogy lenézel! – figyelmeztet Roën. – Felfele nézz!

Azt teszem, és tátva marad a szám. Fölöttünk jó harmincméternyire Jimeta szirttetői sötét fűrészként hasítanak az égbe. A csillagok úgy ragyognak, mintha gyémántokkal varrták volna ki az éjszaka szövetét. Milyen jó lenne, ha Baba még élne! Mindig úgy szerette bámulni a csillagokat.

De ahogy még feljebb megyünk, a tekintetem visszatér az emberekhez a mélyben. Szinte kedvem támad velük együtt felszállni a hajóra. Milyen lenne elhajózni oda, ahol a béke ígérete vár; egy olyan országban élni, ahol a mágusok nem ellenségek. Akkor is érezném ezt a fájdalmat, ha itt hagyhatnék mindent?

– Mit gondolsz, jobb lesz nekik túl a tengeren? – kérdezem.

– Kétlem – válaszolja Roën. – Nem számít, hol vagy, ha gyenge vagy.

Lelkifurdalásom kővé keményedik, szétlapítja a szép ábrándokat.

– Különben is, ki bírná ki olyan távol nélkülem? – kérdezi Roën, és átfogja a derekamat, amitől azon nyomban repdeső riadalommá változik át a büntudatom.

– Három másodperced van, mielőtt levágom a karodat!

– Három egész másodperc? – mosolyogja. A billegő láda megáll a legfelső párkánynál, ahonnan kis üreg nyílik. Oda-bent sziklaképződményeket nagyoltak le székké és asztallá. Roën néhány szurokmándrucprémből vetett magának ágyat. Nem gondoltam volna, hogy ilyen zord az otthona.

– Ennyi?

– Palotát vártál? – Odamegy az egyetlen igazi bútorhoz, egy márványból faragott, polcos szekrényhez, amelyben különböző fegyverek vannak. Kivesz a zsebéből két rézbokszer, beteszi őket az egyik polcra. A fényes gyűrűk még mindig szennyesek a vértől.

Igyekszem nem gondolni arra az arcra, amelyet Roën megkínált a bokszerrel, miközben keresem a megfelelő szavakat, amelyekkel rávehetem a kérésünk támogatására. Nem akarok

túl sokáig kettesben lenni vele. Noha ő közeledett hozzám, kevésbé bíztam magamban, mint benne.

– Hálásak vagyunk mindenért, amit értünk tettél – mondom. – Amiért olyan türelmes voltál hozzánk...

– Kérlek, mondd, hogy Amari ennél jobb szöveget tanított be neked! – Leereszkedne a székébe, aztán felszisszen, és a nyaka mögé nyúl. Ledobja az ingét, és én belepirulok régi és új hegektől csíkos, finoman faragott izmainak látványába. Ekkor veszem észre a válla alatt a vágást.

Felkapok egy rongyot a padlóról, kihasználom az esélyt, hogy közel mehessek hozzá. Szeme összeszűkül, amikor kiöblíttem a rongyot az esővízes vödörben, mielőtt lemosnám a sebet.

– Édes vagy, *Ziisöl*, de én nem utazom szívességekben.

– Ez nem szívesség – mondom. – Segíts a népgyűlésnél, és a kétszeresét kapod annak, ami máris a tiéd!

– Világosíts fel! – Oldalra hajtja a fejét. – Mennyi a semminek a kétszerese?

– Ha a szertartás a terv szerint zajlott volna le, most Amari ülne a trónon, és te már megkaptad volna az aranyadat.

Baba pedig élne.

Elhessentem a gondolatot, mielőtt belém vehetné magát. Rágódhatok azon, mi történhetett volna, de az nem segít rávennem Roënt, hogy igent mondjon.

– *Ziisöl*, lehet, hogy tündéri vagyok, de nem akarsz te olyan szövetségeseket, mint Harun vagy én, és végképp nem akarsz az adósunk lenni.

– De ha Amari nem jelenti be a trónigényét, valaki más ragadja a kezébe az irányítást!

– Az Amari baja. – Vállat von. – Miért érdekelne?

– Mert... – A helyénvaló szavak már ott vannak a nyelvem hegyén. *Mert ő a legjobb a királyságnak. Ő az egyetlen, aki leállíthatja a hadsereg májusvadászátát.*

De ha Roënre nézek, nem akarok hazudni.

Valamiért olyan lenne, mintha magamnak hazudnék.

– Azt hittem, hogy jobb lesz az élet. – A fejemet csóválom. – A mágának jobbra kellett volna tennie mindent.

Most, mikor kimondtam az igazságot, attól félek, hogy összeroppanok. Belesajdul a szívem.

– Baba halála, a títanok, az üldözött mágusok. – Söhajtok. – Ez a sok menekülő. Még egy hold sem telt el a szertartás óta, és máris úgy érzem, a mágia elpusztította a birodalmat. Minden rosszabb lett, mint volt. – Kicsavarom a rongyot, és arra gondolok, bár visszafordíthatnám az időt. – Most, hogy itt van, nem akarom. Bár sose akartam volna!

Fújok egyet, és folytatni akarom a seb tisztogatását, de Roën megragadja a csuklómat, így kénytelen vagyok ránézni. Bizsereg a bőröm az ujjaitól. A csatahajó óta ez a második alkalom, amikor igazán kettesben vagyunk. Akkor sebekről és szörnyűségekről meséltünk egymásnak a sárga hold alatt.

Borzongok a nézésétől, ugyanakkor szeretnék hozzá menekülni. Az a viharszürke szempár mintha átfúrná a páncélomat, és látná, micsoda roncs vagyok.

– Ha nem akarsz mágiát, akkor mit akarsz?

A kérdés mehökkent. Én csak azokat akarom, akiket elvesztettem. De minél tovább gondolkozom, annál jobban emlékszem Mama ölelésére, a szabadulás melegségére a halálban.

– Szabad akarok lenni – súgom. – Be akarom fejezni.

– Hát fejezd be! – Közelebb húz, és úgy tanulmányoz, mintha kibogozni való csomó lennék. – Miért kéred a segítséget, amikor nyugodtan leírhatnád a veszteségeidet, és kiszállhatnál?

– Mert ha nem Amari ül azon a trónon, akkor a semmiért volt az egész. Az apám a *semmiért* halt meg. És ha ez történik... – A gyomrom görcsöl a gondolattól. – Ha ez történik, akkor sose leszek szabad. Ezzel a büntudattal nem.

Feszülten néz rám, látom, hogy vitatkozni akar, de inkább nem teszi. Fogom az állát, onnan is letörlöm a vért. Látom a karján a rovásokat, a legszörnyűbb sebeit. Valamikor elmesélte, hogy a kínzói mindannyiszor megvágta a karját, valahányszor a szeme láttára végeztek egy emberével. Huszonhárom vágás, huszonhárom élet. Valahol mélyen azt gondolom,

hogy Roën ezek miatt a sebek miatt hagyta el a hazáját. Ez az oka, hogy mindenki másnál jobban megért engem.

– Én nem adok második lehetőséget, *Zitsöl*. Neked pedig ez már a harmadik lenne.

– Bízhatok bennem. – Nyújtom a kezemet. – Baba életére ígérem. Segítségünk, hogy befejezzük ezt, és megkapod az aranyadat!

Roën a fejét rázza, de aztán megkönnyebbülésemre kezét szorít velem.

– Jól van – mondja. – Holnap este indulunk.

4. FEJEZET

AMARI

MÁSNAP REGGEL A SZÓNOKLATOMTÓL VISSZHANGZIK a kapitány szűk kabinja. A csatahajó a zariai partokhoz közeledik, én pedig fáradtságosan igyekszem megfogalmazni a beszédet, amely ráveszi Orisa népét, hogy támogassa a trónigényemet.

– A nevem Amari Olúbori! – jelentem ki. – Saran király leánya vagyok! A néhai trónörökös nővére!

A repedt tükör előtt állva próbálom átélni a hatalmat, amely bele van építve ezekbe a szavakba, de akárhányszor is mételem őket, egyszer sem hangzanak jól.

Fals vagyok mindenestől.

Lehámozom magamról a fekete dasikit, rádobom az ágyamon növekedő ruhakupacra. Miután hetekig éltem egy szál gönccben, nem tudok mit kezdeni az óriási gardróbbal, amelyet Roën emberei összehordtak.

Visszahozza a palotai reggeleket, amikor a fogamat összeszorítva tűrtem, hogy a szolgálók újabb és újabb ruhakölteményekbe gyömöszöljenek anya parancsára. Sose volt elégedett semmivel, amit viseltem. Az ő borostyán szemében én mindig túl sötét voltam. És túl nagy.

Aranyszín gele hever a földön. Anya mindig kedvelte ezt az árnyalatot. Ahogy ráigazítom a halántékomra, megszólal a gondolataimban anya hangja:

Ez a mándrucnál se menne el seggtörőlnék!

Torkom kiszárad, ledobom a gelét. Olyan sokáig próbáltam kizárni őt a gondolataimból. Most nincs választásom.

Összpontosíts, Amari!

Felemelek egy sötétkék dasikit, görcsösen markolom a selymet, hogy ne sírjam el magamat. Milyen jogon gyászolok, amikor a családom bűnei okozták az országnak ezt a tengeri szenvedést?

Belebújok a dasikibe, visszafordulok a tükörhöz. Most nincs idő sírni.

Ma vezekelnem kell ezekért a bűnökért.

– Azért állok most előttetek, mert ki akarom mondani, hogy a széthúzás a múlté! – kiáltom. – Egyesülnünk kell! Együtt majd...

Elhallgatok, változtatok a tartásomon, megvizsgálom tört tükörképemet. Új, cakkos forradás húzódik bronzbarna vállamon. Az évek során megszoktam, hogy takargassam a sebet, amit a fivérem ütött a hátamon. Ez az első alkalom, amikor az apámét is takargatnom kell.

A sebhely olyan, mintha élne. Olyan, mintha apám gyűlölete még mindig átjárna a bőrömet. Bár kitörölhetném a sebet! Majdnem azt kívánom, hogy bár kitörölhetném apámat is...

– Egek! – A kezemet kék fénybe burkolja az égető asé. Ki akarom oltani azúr izzását, de az új mágia olyan erős, hogy forogni kezd velem a szoba.

Ujjaimból úgy pattognak a mélykék kacsok, mint megütött kovakőből a szikra. Tenyeremen hasadozik a bőr. A sebem felszakad. Nyöszörgök kínomban.

– Segítsen már valaki! – ordítom, és nekimegyek a tükörnek. Visszavert alakom eltűnik a karmazsin maszatban. Anynyira fáj, hogy nem kapok levegőt. Vér csorog le a mellemen. Térdre esek. Sikoltani akarok, de csak zihálok.

– Amari!

Tzain hangja olyan, mintha üveg törne szét. Jelenléte kiszabadít az elmém börtönéből. A hasogató kín tompa sajgássá enyhül.

A padlón térek magamhoz, félmeztelenül, a dasikit szorongatva. A tükrön nincs ott a szétkent vér.

A sebeim beforrtak.

Tzain rám borít egy sálat, mielőtt magához ölel. A mellének dőlök, mert izmaim elnehezültek a mágia kitörésétől.

– Ezen a héten már a második – mondja.

A negyedik, de magamba fojtom az igazságot, amikor látom aggodalmas pillantását. Tzainnak nem kell tudnia, hogy romlik az állapotom. Senkinek sem kell tudnia.

Még mindig nem tudom, mit gondoljak ezekről az új adottságokról, arról, hogy mit jelent Összekötőnek, títannak lenni. A mágusok a hatalmukat kapták vissza a szertartás után, de a hozzám hasonló títanoknak sose volt varázsserejük.

Amennyire megállapíthattam, a títanok nemesek, sőt arisztokraták, akik nem tudtak mágus eredetükről. Mit szólna hozzá apa, hogy a tulajdon gyerekei azoknak a vérét hordozzák, akiket halálosan gyűlölt, és férgeknek tartott?

– Az istenekre! – átkozódik Tzain, mikor megvizsgálja a tenyeremet. Vörös és érzékeny, tele sárga hólyagokkal. – A mágiának nem lenne szabad fájni. Ha beszélnél Zéelle...

– Zélie még a saját bűverejét sem használja. Arra végképp nincs szüksége, hogy az enyémet lássa.

Eldugom a fehér tincset a többi alá. Hogy miért nem vághatom ki tövestől! Tzain talán nem veszi észre, hogyan tekint rám Zélie, de én mindig rajtakapom, hogy eltorzul az arca. Egész életében szenvednie kellett az ereje miatt. Erre most azoknak lett varázshatalma, akik a legtöbbet bántották.

Értem én, hogy Zélie miért gyűlöli a mágiát, de néha úgy érzem, engem gyűlöl. Holott állítólag legjobb barátnők vagyunk. Mit szól majd a többi mágus, ha megtudják, hogy títan lett belőlem?

– Majd kitalálok valamit – sóhajtom. – Csak kerüljek a trónra!

Visszabújok Tzain karjaiba, megsimogatom az állán a borostát.

– Talán nem tetszik?

Ravaszul mosolygok. – Szerintem jól áll. Nekem tetszik.

Végighúzza a hüvelykujját az állkapcsomon, majdnem olyan erős tüzet gyújtva bennem, mint a mágia. Visszafojtom

a lélegzetemet, amikor felemeli az államot, de mielőtt összeérhetne a szánk, a hajó nyögve leír egy éles kanyart, és ketten kétfelé esünk.

– Az egekre! – Feltápáskodok, arcomat a kerek ablak maszatos üvegének nyomom. Három hete csak szürke tengert láttam. Most korallzátonyok tündökölnek a türkizkék vizek alatt.

A láthatárt betölti Zaria partja. A hajó az óceánba belenyúló, borostyánnal befuttatott szirteket kerülgeti. Torkom összeszorul, amikor meglátom a fehér homokon a falusiak tömegét. Sok százan vannak.

Talán sok ezren.

– Készen vagy? – Tzain mögém áll, átkarolja a derekamat.

– Azt se tudom, mit vegyek fel!

– Abban segíthetek – mondja.

– Segítesz ruhát választani? – Felhúszom a szemöldökömet. Tzain nevet.

– Jó ideje nézegetlek, Amari. Gyönyörű vagy te mindenben.

Lángvörös lesz az arcom. Tzain megszemléli az ágyamra szórt ruhákat. – Ma nincs dasiki. Te Orisa királynője leszel.

A páncélruha felé fordít. Ezt viseltem a szent templomban, amikor visszahoztuk a mágiát. Még mindig szennyes azoknak a vérétől, akiket levágtam. Apa vére a mellvértre fröccsent, a királyi címerre. Az a legsötétebb folt.

– Ezt nem viselhetem! – kiáltom. – Az emberek megrémülnek tőle!

– Épp ez a lényeg. Ha régebben láttam ezt a címet, a torkomban dobogott a szívem. De ha te viseled... – Elhallgat, mosolyog, és a mosolya olyan édes, akár a cseppentett méz. – Ha te állsz a címer mögött, nem félek, sót, biztonságban érzem magamat.

Állát ráhajtja a fejemre, és ismét megragadja a kezem.

– Te vagy a királynő, Amari. Adj mindenkinek egy új arcot a címerhez!

5. FEJEZET

ZÉLIE

MIKOR A HAJÓPALLÓ PUFFANVA LECSAPÓDIK a vízes homokra, Zaria népe nem éljenez. Meg se mozdulnak. Pillájuk se rebben.

A nép csak bámul.

Nemesek szegélyezik a népgyűléshez vezető ösvényt, fekete hajukban meg-megvillannak a títanok fehér sávjai. Mögöttük a kosidánok, akiknek nincs bűvereje, közkatonákkal és tisztekkel vegyesen. Az én népem a perifériára szorítottan bő csuklyával takargatja fehér haját.

A tömeg némasága súlyt ad a pillanatnak, amelyben történelmet csinálunk. Alig hiszem el, hogy mindazok után, ami történt, elérkeztünk ide! *Ó, isteneim!*, gondolom.

Csakugyan megcsináljuk!

– Mindjárt összeesek! – Amari odajön hozzám. Fenséges jelenség talpig páncélban. A királyi címer még mindig véres. Sötét haján a sisak tökéletesen takarja a fehér csíkot.

Én is felöltöm lopott mellvértemet, a botomat belecsúsztatom a nyílásba, ahol a páncél előző tulajdonosa a kardját viselte volna. Émelygek, ám ezt Amarinak nem kell tudnia.

– Végigcsináltál te már rosszabbat is. – Megpaskolom a vállát. – Ezzel is szembenézel.

Amari bólint, bár a keze még mindig reszket. Utoljára akkor láttam ilyen rémületet a szemében, amikor még idegenek voltunk a lagosi piacon. Akkor ő csak egy szökevény hercegnő volt, én meg egy szegény halász lánya. Berobbant az életembe, és örökre megváltoztattuk a világot.

– Meg tudod csinálni. – Fáj a szemébe néznem, bár így, hogy a sisak elrejti a fehér sávot, könnyebb Amarit látnom, és nem a fivérét, aki összetörte a szívemet.

– Apa és Inan egész életükben erre a szerepre készültek – mondja. – Nekem alig volt rá egy holdnapom.

– És mégis többet adtál az országnak, mint minden elődöd. Egyedül nem lettem volna képes visszahozni a mágiát. – Összekulcsolom az ujjaimat, megszorítom a kezét. – Az istenek téged választottak, ugyanúgy, mint amikor a tekercset kellett ellopni.

Mosolygok, noha megsebzik a torkomat a szavak. Mert ha az istenek őt választották, akkor engem arra választottak ki, hogy szenvedjek.

Arra választottak ki, hogy elveszítsem Babát.

– Valóban elhiszed ezt? – Amari lesüti a szemét. – Akkor is, ha títan vagyok?

Kérdésétől megmerevedik az arcom, pedig hát nem számít, mi a véleményem a fajtájáról. Ha egyszer királynő lesz, nem voltak hiába sem az én sebeim, sem az apám halála. Ha egyszer királynő lesz, nem kell tovább hurcolnom ezt a terhet. Végre megszabadulok a gyötrelemtől.

– Nem hiszem, *tudom*. – Közelebb hajlok hozzá. – Ez a végzet. Az istenek nem hibáznak.

Olyan szenvedélyesen ölel át, hogy megtántorodok. Nevetve átkarolom a derekát. Már el is felejtettem, milyen jóleső így egymásba kapaszkodni.

– Köszönöm – suttogja bele a varkocsaimba sírós hangon.

– Készen állsz – felelem ságva. – Te leszel Orisa legjobb királynője.

– Ne feledkezzünk meg a legfontosabb részéről! – ugraszt szét bennünket Roën, aki szájában cigarettával odasétál hozzánk. – Amint királynő leszel, te rendelkezel a kincstárral.

– Mintha engednéd, hogy elfelejtsem! – Amari a szemét forgatja. – A helyükön vannak az embereid?

– Megtisztítottuk az utat – mutat Roën a rámpára, azután rám kacsint. – Kezddhetünk, amikor óhajtod, királynőm.

Amari fúj egyet, a kezét rázogatja, és halkan mormolja: – A nevem Amari Olúbori. A *nevem* Amari Olúbori.

Mikor elindul, két ujjamat a számba dugom, és füttyentek. Pár pillanattal később meghalljuk a karmok karistolását a vason. Nailah előnyargal a kabinomból, és megtorpan előttem.

– Mit csinálsz? – Amari felvonja a szemöldökét, amikor kicsatolom Nailah nyergének és gyeplőjének szíját.

– Olyan bevonulással ajándékozlak meg, ami méltó egy királynőhöz. – Összekulcsolom az ujjaimat, hogy felsegítsem Nailah hátára. – Te vagy a Napmacska. A legkevesebb, hogy azon vonulsz be.

MINDENKINEK ELAKAD A LÉLEGZETE, AMIKOR a Nailah hátán ülő Amari leereszkedik a rámpán. Még engem is ámulatba ejt. Mögöttem Tzain pislog, nehogy kicsorduljon a könnye.

Amari páncélja sziporkázik a napmacska minden mozdulatától. Ahogy két kézzel kapaszkodik Nailah szarvaiba, nem is egyszerűen királyi, hanem *csodálatos* jelenség.

– Maradj éber! – súgja Roën. – Ez nem koronázás.

Követem pillantását egy sovány katonáig, aki a kardja markolatát szorongatva tör utat magának Amarival párhuzamosan a nemesek és a kosidánok között. Mellvértjén ragyog a királyi címer. Roën biccent, Harun lefűleli a katonát, és még idejében elvonszolja.

– Nem értem – mondom. – Azt gondoltam, csak az *lyika* miatt kell aggódnunk.

– Nem mindenki örült ám a hírnek, hogy él a királynőjük – magyarázza Roën. – A hadsereg tudja, hogy Amari rokon-szenvez a mágusokkal. A többség jobban szeretné holtan látni.

Izmaim megfeszülnek, aggodalmasan körülnéznek. Remélhetőleg Amari nem veszi észre. Noha a többi katona nem markolássza a kardját, nem is hajolnak meg az új királynő előtt. Párosával járőröznek kétfelől a fehér homokon, bólintva minden nemes títannak, viszont a mágusokat szűrös szemmel fi-

gyelik, készen rá, hogy bármelyik pillanatban kirántsák magi-
cidpengéjüket.

*A hadsereg úgy vadászik a mágusokra, mint egy kopófalka. Az új
tengernagy úgyszólván szabályosan hadat üzent nekik.*

Újra hallom Roën szavait, ahogy visszatekintek a népem-
re a szélső sorokban. Túlságosan félnek ahhoz, hogy közelebb
merészkedjenek. Perzselően süt a nap, sokuk mégis köpennyel
álcázná magát. Visszakaptuk az ajándékunkat, de a népem még
most is retteg.

– Mindjárt ott vagyunk. – Roën egy hatalmas homokku-
pola felé bólint a dagályvonal mellett. Fehéren habzó hullámok
törnek meg az oldalába vésett, négyszögletes mintán. Olyan
óriási, hogy majdnem eltakarja a napot.

– Tökéletes! – suttogja fölöttem Amari. Arcán felragyog
az öröm, de nyomban le is hervad, mikor meglátjuk az elmázo-
lódott, vörös festékcsíkokat a kupolán. Még mindig felismer-
hető bennük az I betű.

Amari rám néz. Bátorítóan megszorítom a bokáját. – Ne
izgulj! Egyetlen *Iyika* sem jut át mellettem.

– *Jagunjagun!*

Odanézek, és meglátok egy fiatal mágust. Nagy fülű ka-
masz, az állán szemölccsel. A többiektől eltérően kimerészked-
ett a tömeg elé, csuklya alá rejtve fehér hajának apró gyűrű-
it. Noha a „katona” szót suttogja joruba nyelven, mintha nem
a mellvértem címerére értené. Rámosolygok. Szeme akkorára
nyílik az izgalomtól, hogy szinte kipottyan a helyéről.

Baba érte akarta, gondolom, míg elmegyünk előtte. *Érte és
azokért, akik hozzá hasonlók.* A mai nap után nincs többé bujká-
lás. Ideje, hogy a népem kiálljon a napra.

Amari megfékezi Nailah-t a kupola csúcsíves bejáratánál,
és lecsusszan a homokra. Mély lélegzetet vesz, aztán elindul.

A sarkában vagyok, amikor bevonulunk a népgyűlésre.

6. FEJEZET

AMARI

A LÁTVÁNY OLYAN CSODÁLATOS, hogy nincs rá szavam. Még egyetlenegyszer sem szóltam ekkora tömeghez.

Daloló-táncoló, összefonódó testeket ábrázoló dombormű fut körbe a kupola homokfalán. Egy széles nyílásból kilátunk a tengerre. Lábunknál a dagály csókolgatja a homokot.

– Tyűha! – mormolja a mellettem lépkedő Tzain. Odatartom az arcomat a kupola nagy ökörszemablakán beömlő napfénynek, amely forró sugaraiban fürdeti az embereket a mélyben, és megvilágítja az emelvényt, amelyet Roën ácsoltatott az embereivel.

Az embertenger megnyílik előttem a kupola közepéig. Úgy adnak utat, ahogy valamikor apámnak.

Vágj oda, Amari!

Hallom a hangját, miközben felhágok az emelvény lépcsőjén. Apa nem ezt a sorsot szánta nekem, de majdnem úgy érzem, mintha erre a napra készített volna fel. Ő tanított meg arra, hogy utat kell vágnom magamnak mindeneken át, akkor is, ha olyasvalaki állja el az utamat, akit szeretek.

Harcolj, Amari!

Mélyen beszívom a levegőt, kihúzom magamat. Valamit megfogadtam apának, mikor átjárta a vasam. És most itt az idő, hogy megszerezze a trónt, vagy elveszítsem.

– A nevem Amari Olúbori. – A körfal mennydörgéssé erősíti fel a hangot. – Bukott királyotok lánya vagyok, és a néhai trónörökös nővére.

Valaki közeledik a tömegben. Érverésem meglódul, felkészülök a támadásra. De mikor az ifjú kosidán letérdel, elnyílik a szám. Nem vártam, hogy hajbókoljanak előttem.

– Felség. – Olyan mélyen meghajol, hogy a homloka érinti a homokot. Gesztusa hullámot indít el a kupolában, ahol sorra borulnak le az emberek. Bőröm átmelegszik, amikor példájukat mások is követik Zaria partján.

Van valami megszentelt ebben a mozdulatban; valami, amit feltétlenül meg akarok szolgálni. Rémült, szökött hercegnőként hagytam el a palotát, és most csak egy beszéd választ el a tróntól.

– Két holdnappal korábban a palotában teáztam, amikor az apám meggyilkolta a legjobb barátnőmet, egy választottat. Bintának hívták, és az volt az egyetlen bűne, hogy mágia folyt az ereiben. – A torkomat köszörülöm, hogy leküzdjem annak a keserű napnak az emlékét, amelyet visszahoznak a szavak. – Apám arra kényszerítette Bintát, hogy akarata ellenére mutassa meg a hatalmát, aztán megölte.

A sokaság rosszállóan zúg. Néhányan könnyet ejtenek, mások a fejüket csóválják. Egy csoport mágus előrenyomakodik az utolsó sorból. Két nagydarab katona fenyegetően összenéz a terem túloldalán.

Békénk törékeny, akár az üveg, de nem hallgathatjuk el többé az igazságot. Túl sokáig némították el a mágusokat. Ha én nem szólok értük, ki fog?

– Mostanáig talán nem ismertétek Binta nevét, de tudom, hogy ismeritek a történetét, mert ez számtalan orisai története is egyben, akik évtizedeken át voltak kénytelenek elviselni a választottak és a mágusok igazságtalan üldözését. Orisa története nemzedékek óta a széthúzás története, az erőszaké, az önkényé, amelynek *a mai napon* le kell zárulnia!

Engem is meglep a hangom; szinte látom, ahogyan hullámokat vet a nagy kupola alatt. Valaki helyeslően felordít, mások csatlakoznak hozzá. Csak pislogok, amikor kitör az éljenzés.

A kis hűségnyilatkozat megnyugtató. Végigmegyek a dobogon. Álmom Orisája itt van, karnyújtásnyira!

Aztán meglátok egy *lyikát*.

A lázadó a terem közepén áll. Bal szemét vastag sebhely szeli keresztül. A többi mágustól eltérően, akik itt rejtőzhetnek a kupolában, ő fitogtatja fehér hajzuhatagát, amely apró gyűrűkben hullik melegbarna vállára. A keze ugyanattól a vörös festéktől foltos, amelyet elmázoltak a kupola falán. Noha mozdatlanul áll, a vicsorgása elárul mindent, amit tudnom kell.

Nem akarja, hogy elfoglaltam a trónt.

Megizzadok a sisak alatt, miközben más lázadókat keresve végighordozom a tekintetemet a sokaságon. Igazítani akarok a sisakon, hogy biztosan eltakarja a fehér csíkot, ám ekkor visszatér a pillantásom a lázadóhoz, és megáll a kezem a levegőben.

Ő nem rejtőzködik előlem. Ő nem titkolja, kicsoda. Én miért tenném?

Vágy oda, Amari!

Ujjaim megmerevednek a sisakon. Felkészülök arra, amit okozhatok. Feltárni átalakulásomat egyáltalán nem okos húzás. De ha lapítok, és eltitkolom az igazat, nem vagyok jobb, mint Inan.

Légy bátor, Amari!

Még egy mély lélegzet. A fehér sáv elővillan a földre hulló sisak alól.

– *Ő is az!*

– *A királynő egy títan!*

A tömeg levegőért kapkod. Néhány mágus nyomakodni kezd előre. A katonák utánuk vetik magukat. A kupola alatt fokozódik a feszültség.

Hangom elcsuklik, amikor Roën martalócai körülveszik a pódiumot, ám a mellvérttemre száradt vér emlékeztet, hogy erős vagyok. Rajtam kívül senki sem egyesítheti Orisát. Én vagyok a királynő, aki képes vigyázni mindezekre az emberekre.

– El akartam titkolni magamról az igazságot! – kiáltom.
– El akartam titkolni, hogy félek attól, akivé lettem! Ám a mágia ébredése és a títanok születése azt bizonyítja, hogy végre visszatérőben vagyunk ahhoz az Orisához, amelyet az istenek

mindig is nekünk szántak! Annyira elteltünk gyűlölettel és félelemmel, hogy már el is felejtettük, milyen nagy áldást jelentenek ezek a képességek! Hatalmunk évszázadokon át csak széthúzáshoz vezetett, holott az istenek azért szenteltek meg minket mágiával, hogy Orisa felvirágozhasson!

Szavaim igézete megszűnteti a kupolában a felbolydulást. Lehet, hogy a békénk törékeny, de amíg figyelnek rám, addig van esélyem.

– Gondolatok csak bele, hogyan művelhetnék földjeinket a Porlasztók! Hogyan csökkenthetnék a felére a halászok munkáját az Árasztók! A Forrasztók alig pár nap alatt építhetnének városokat! A Gyógyítók gondoskodhatnak róla, hogy szereteteink ne pusztuljanak el sebektől vagy betegségektől!

A lázadó mágushoz beszélek, akinek sebet ejtettek a szemén; a fiatal katonához beszélek, aki megvetően elhúzza a száját. Szavakkal festek minden ellenfelemnek egy képet, amely majdnem olyan híven tükrözi az álmomat, mint a dombormű a mennyezeten.

– Az én uralmam alatt ez egy olyan ország lesz, ahol a legszegényebb falusinak is jut étel, fedél és ruha! Olyan királyság lesz, amelyben mindenkit megvédenek, mindenkit elfogadnak! A régi gyűlölködésnek vége! – Kitárom karomat, felemelem a hangomat. – Új Orisa van születőben!

Ezúttal fülsiketítő az éljenzés. Boldogan hallgatom, ahogy a kiáltások egyetlen hatalmas visszhanggá olvadnak össze a kupola alatt.

– *Kí èmi olá ó gùn Ayaba!* – ordítja valaki. A tömeg felkapja a kiáltást. Kántálni kezdik.

– *Kí èmi olá ó gùn Ayaba* – fordít Zélie. – *Sokáig éljen a királynő.*

Testem annyira könnyű, hogy úgy érzem, fel is szállhatnék az emelvényről. A kántálás visszhangra talál bennem, olyan részeim ébrednek, amelyeknek létezéséről fogalmam sem volt. Visszakerülök abba a bűvös pillanatba Chândombléban, amikor Lekan művészete életre keltette a csodát. Ugyanazt a békét és virágzást látom. Ugyanaz a varázslat...

– *Hazugság!*

A hang végigmennydörög a sokaság fölött, ridegsége megdermeszti az embereket. Fejek fordulnak a boltíves ajtó felé. Az övemhez kapok, amikor fémcsizmák csikorognak a homokban.

Összenézek Zélie-vel, aki bólínt. Készen áll a harcra. De mikor az embertenger kettényílik, és meglátom a kihívómat, kezemből kihullik a penge.

Fejét csuklya takarja, de így is felismerem osonó járását, érzem ereiben az acélt.

– Anya?

A szívemhez kapok. Felnevetek.

Indulok hozzá, mert nem hiszek a szememnek. Ám amikor rám néz, olyan égő gyűlölet sugárzik borostyán szeméből, hogy a földbe gyökerezik a lábam.